

Dirk van Genderen (bekend van EO-Visie) heeft elke dag pijn

'Ik heb geworsteld om het met God eens te worden'

Het begon zo onschuldig. Een kleine botsing, met alleen maar blikshade, zo leek het. Maar 's avonds kreeg Dirk van Genderen (49), tot voor kort eindredacteur van EO-Visie, een knallende hoofdpijn en zijn hele lichaam deed zeer. Diagnose: een zware whiplash. Al twee jaar kan Dirk niet meer werken.

Thea Westerbeek

Dirk was nooit ziek, zegt hij. En dat klopt. Dirk en ik hebben jarenlang als collega's in de redactie van het EO-programmabladd samengewerkt, en hij liet geen dag verstek gaan. Een boerenzoon, die gewend was aan te pakken. "Als je maar enigszins kon, ging je door. We hebben een flink stuk grond rondom het huis en ik onderhoud alles zelf. Ik zat voor het werk of voor het schoolbestuur soms tot diep in de nacht te werken. Misschien was ik zelfs wel een beetje trots op mijn onuitputtelijke energie.

Ik kon er altijd wel een klusje bij doen. Maar nu besef ik dat je gezondheid in één klap verdwenen kan zijn en dat je leven in één ogenblik kan veranderen. Als je een baan hebt, werk, iedere maand een salaris, dan sta je er niet bij stil dat die zekerheden ineens kunnen verdwijnen. Ik vind het moeilijk dat ik nu anderen moet vragen klussen te doen die ik vroeger allemaal zelf deed. Gras maaien, de heggen knippen, ik kan het niet meer.

Toen ik in het begin overdag in de dorpswinkel kwam – je voelt je zo lopen tussen al die vrouwen – vroeg ik mij wel eens af: zouden ze denken dat ik me aanstel? Want je ziet niets aan mij. Maar de mensen die mij kennen, we-

ten gelukkig dat dát niets voor mij is. Het valt mij op dat weinig mensen weten wat een whiplash eigenlijk is. Als ik het uitleg, dan ondervind ik meestal erg veel begrip voor mijn situatie."

Rustig bestaan

Dirk woont samen met zijn vrouw Cobi en hun drie kinderen in Goudriaan, een platelandsdorpje in de Alblasserwaard. Een prachtig stekje in het groen, omgeven door water. De verandering van een drukke baan en veel contacten naar een rustig bestaan is groot. "In het begin dacht ik: de pijn gaat wel over en dan ga ik weer aan het werk. Maar gaandeweg bleek, dat het alleen maar erger werd en dat

geen pijnstillers hielp. Ook een intensieve therapie baatte niet. Ik moest langzaam aan de gedachte leren wennen dat ik mijn werk misschien kwijt zou raken. Dat ik voortaan thuis zou zitten.

Door de whiplash heb ik last van concentratieverlies en extreme moeheid. Ook licht en harde geluiden kan ik soms slecht verdragen. De gevolgen van een whiplash hebben wel wat weg van een lichte hersenbeschadiging. Ik heb sinds het ongeluk geen boek meer kunnen lezen, laat staan dat ik artikelen kan schrijven of corrigeren.

Maar wat ik niet wilde opgeven, was het schrijven van mijn tweewekelijkse commentaar in Visie. Ik beschouw het als mijn roeping om mensen vanuit de

Bijbel inzicht te geven in de tijd waarin we leven en ze op te roepen dicht bij Gods woord te leven. Ik heb het nog twee jaar na mijn ongeluk kunnen doen. Toen ik onlangs van mijn werkgever te horen kreeg dat ik met mijn commentaren moest stoppen, heb ik een paar moeilijke weken gehad. Dan ga je je afvragen:

'Nu besef ik pas dat je gezondheid in één klap verdwenen kan zijn'

vond ik mijn commentaren misschien een beetje te belangrijk? God is niet van mijn commentaren afhankelijk. Anderzijds: als God wil dat ik ermee doorga, zal

Hij ook de mogelijkheden daarvoor geven. Ik zet mijn commentaren nu op mijn eigen website, www.dirkvangenderen.nl."

Naar de genezer?

"Vanaf het begin dat ik dit ongeluk kreeg, had ik het besef: op een of andere manier is Gods hand hierin. Sommigen vonden dat ik naar de genezer Jan Zijlstra moest gaan. Maar tot nu toe heeft God mij dat niet duidelijk gemaakt. Ik weet niet wat Gods bedoeling met dit ongeluk is,

'Ik verbaas me erover hoe gemakkelijk ik mijn situatie heb kunnen aanvaarden'

maar wel dat ik hierdoor dingen heb geleerd waar ik voorheen geen besef van had. Veel lezers herkennen in mijn commentaren een diepte die ik vroeger niet

had en als ik wel eens over mijn situatie schrijf, reageren ze dat ze er veel aan hebben. Ook heb ik geleerd hoe goed medeleven doet. Ik krijg af en toe bezoek en heb honderden kaartjes, brieven en mails van familie, vrienden, buren, kerkmensen en lezers ontvangen. Sommigen zijn daarin heel trouw en ik weet dat velen voor mij bidden."

Gemakkelijk praten

"Ik verbaas me erover hoe gemakkelijk ik mijn situatie eigenlijk los heb kunnen laten. Terwijl er veel onzekerheid is. Hoe moet het straks als ik een uitkering krijg? Zullen we dit fijne huis moeten verkopen? Wat is mijn toekomstperspectief? Ik wil zo veel en ik kan zo weinig, zal ik altijd die pijn houden? Natuurlijk heb ik mijn vragen, maar ik ben niet ongerust. Ik breng mijn zorgen bij God en kan ze daar ook laten. Zodra ik ga piekeren, nemen mijn klachten toe. Als ik het aan Hem overgeef, kan ik de zon weer zien schijnen. Hij is mijn Vader, Hij zal wel voor mij zorgen.

Dat klinkt heel makkelijk en ja, dat is het eigenlijk ook! Het is genade van God. Ik ben ervan overtuigd dat ik mede tot zo'n overgave in staat ben doordat

er steeds zo voor mij gebeden wordt. Ik heb geen strijd gehad, wel heb ik geworsteld om het eens te worden met de weg die God is gegaan met mijn leven. Want het is een eenzame weg om altijd thuis te moeten zitten. Maar ik heb mijn werk voor Visie altijd als een gave van God gezien. Als Hij vindt dat het genoeg is geweest, kan ik het aan Hem teruggeven.

In dit verband heb ik heel veel gehad aan de Bijbeltekst uit Exodus 14 vers 14 'Ik zal voor u strijden en gij zult stil zijn.' Stil zijn is eigenlijk niets voor mij, omdat ik normaal gesproken sterk mijn

mening naar voren breng. Maar ik ben hier heel rustig onder. Gelukkig word ik wel gevraagd om spreekbeurten te houden en dan kan ik wel mijn mening geven. Ik spreek graag over de invloed van de media, over de toekomst van Israël, over de eindtijd of over bijbelse figuren als Mozes en David. Bij de EO lagen mijn opvattingen over bijvoorbeeld Israël en homoseksualiteit wel eens gevoelig, maar tijdens spreekbeurten kan ik vrijuit zeggen hoe ik erover denk. Laatst werd ik gevraagd in de gemeente van dominee Bottenbley in Drachten te spreken. Ik was de hele dag

uitgenodigd. Nog dagen erna voelde ik me total loss, maar ik vond het een geweldige kans om weer eens onder de mensen te zijn en ze iets mee te geven.

Hoe mijn toekomst eruitziet? Ik weet het niet. Misschien zal de pijn nooit overgaan en krijg ik mijn energie niet meer terug. Maar ik wil dienstbaar blijven in Gods koninkrijk. God weet dat ik dat verlangen heb. En ik ben eigenlijk heel nieuwsgierig welke weg Hij met mijn leven gaan zal."

Thea Westerbeek is hoofdredacteur van de Startkrant.

Dirk van Genderen had een onuitputtelijke energie. Sinds zijn whiplash kan hij niet meer werken.

Beeld: Mettine van Genderen

Advertentie

Achter het prikkel-draad...

trans world radio
Nederland

...van gesloten landen

wordt het Evangelie gehoord.

Radiogolven komen overal.

Giro 77 23 42

www.transworldradio.nl